

בית משפט השלום בבת ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

תאריך: 14.2.2023

בפני כבוד השופטת רונית אופיר

המבקשת:

ריקי סעדיה ת.ז. XXXXXXXXXX
באמצעות ב"כ עו"ד רמי קוגן ועו"ד אליעד אברגיל

נגד

המשיבה:

רינה קרניאלי ת.ז. XXXXXXXXXX
באמצעות ב"כ עו"ד עילית גלעד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן צו מניעה זמני במסגרתו עותרת המבקשת למנוע מהמשיבה את "המשך פרסום "מלוא ה'פוסטים' והתגובות שפרסמה כנגד המבקשת, בכל מדיה שהיא, לרבות ברשת החברתית 'Facebook'" (להלן: "הבקשה לסעד הזמני").
2. הבקשה הוגשה כאשר במסגרתה התבקש גם מתן צו ארעי דחוף במעמד צד אחד. במסגרת החלטתי מיום 1.12.2022 לא מצאתי ליתן סעד במעמד צד אחד והבקשה נקבעה לדיון במעמד הצדדים. ביום 20.12.2022 (לאחר דחיות שהתבקשו מעם הצדדים) התקיים דיון במעמד הצדדים, במסגרתו נחקרו המצהירות מטעם הצדדים ונערכו סיכומים בעל פה.
3. יום לאחר הדיון (ביום 21.12.2022) פנתה המבקשת בבקשה למחוק את הבקשה לסעד הזמני ללא צו להוצאות, או לחילופין למחוק את הבקשה ולהותיר את שאלת ההוצאות לדיון במסגרת התיק העיקרי. המשיבה התנגדה לבקשה, אשר לטעמה עלתה כדי שימוש לרעה בהליכי משפט, ועמדה על מתן החלטה מנומקת בבקשה לסעד הזמני תוך פסיקת הוצאות.
4. ניסיונות להביא את הצדדים לידי הסכמה כוללת, הן במסגרת הסעד הזמני והן במסגרת ההליך העיקרי לא צלחו (לשם כך התקיים דיון, אשר גם הוא נדחה לבקשת הצדדים, ביום 7.2.2023). על כן נותר להכריע בבקשה לסעד הזמני.

בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

א. רקע רלוונטי

5. המבקשת, גבי ריקי סעדיה (להלן: "המבקשת"), מנהלת את לשכת רשות האוכלוסין וההגירה בעיר חולון. המבקשת היא עובדת מדינה ותיקה בעלת ותק של למעלה משלושים שנות עבודה ברשות האוכלוסין וההגירה.
6. ביום 14.11.2022 הגיעה המשיבה, גבי רינה קרניאלי (להלן: "המשיבה") יחד עם בתה ללשכת האוכלוסין וההגירה בחולון על מנת להנפיק תעודת זהות ראשונה לבתה. הצדדים חלוקים על תיאורה העובדתי של השתלשלות האירועים מכאן אולם אין מחלוקת כי המשיבה התייצבה ללא קביעת תור, ובסופו של יום המשיבה ובתה לא קיבלו את שירות הנפקת תעודת הזהות.
7. כבר כאן אומר, כי לא מצאתי צורך לעמוד על פרטי השתלשלות האירועים בלשכת האוכלוסין וההגירה באותו יום כבר במסגרת בקשה זו, על אף שהצדדים הרחיבו בעניין גם במסגרת חקירותיהם. הדיון בענייננו נסוב סביב נוסח הפרסומים והמסד המשפטי הנוגע לפרסומים אלו בשלב זה של בקשה לסעד זמני. הדיון העובדתי והממצאים הנוגעים אליו ימצאו את יומם ככל שיידרשו הצדדים לכך במסגרת ההליך העיקרי.

ב. הפרסומים

8. את קורותיה באותו יום מר ונמהר בלשכת האוכלוסין וההגירה פרסמה המשיבה למחרת במסגרת "פוסט" ברשת החברתית "פייסבוק" בעמוד "פורום חולון" בזו הלשון:

"אתמול הייתי במשרד הפנים בחולון עם בתי בת ה-16.5 להוצאת תז.

ע"פ התקנה מספטמבר 22 נערים/ ות לא צריכים תור לקבלת תז ראשון (בעיקר בגלל עינייני הצבא). הגעתי בשעות הקבלה אך נמסר דרך המנהלת ריקי שהיא לא נותנת שירותים לנערים ללא תור. וזה החוק שלה. ואם זה דחוף ללכת לעשות תמונות פספורט. הלכנו אבל לא פתחו באותו יום.

מלבדינו המנהלת ריקי החליטה לא לתת שירות ע"פ חוק לעוד אנשים (כאלו שאיבדו תז...) השומרים המלאכים שלה ניסו לדבר איתה אך היא בשלה.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

הגשתי תלונה במשרד הפנים. האם יש עוד אנשים שנפגעו ולא קיבלו שירות ע"פ חוק ממנהלת סניף חולון.

הגברת קצת התבלבלה וכנראה שהיא חושבת שהיא יכולה להמציא חוקים משל עצמה" (להלן: "הפרסום הראשון").

9. ככל הנראה, לפוסט זה היו מספר תגובות. אלו לא צורפו על ידי הצדדים. בתגובה לאחת התגובות כתבה המשיבה את הדברים הבאים:

"... לגמרי. במיוחד שזה שירות שאמור להינתן בחינם. הטענה שלה זה אם זה דחוף יעשו לך זמני (עם תמונות) וקבוע. אולי היא מקבלת אחוזים מחנות צילום?" (להלן: "הפרסום השני").

10. במענה לתגובה נוספת כתבה המשיבה:

"... תודה על הנדיבות. מזעזע אותי שיש מנהלת שמרשה לעצמה לחוקק חוקים. אני אקבל שירות בחולון. והיא תקבל את התלונה במשרד הראשי. פשוט מעניין אותי אם היו עוד אנשים שסבלו ממנה ככה" (להלן: "הפרסום השלישי").

11. בגין פרסומים אלו הוגשה הבקשה לסעד הזמני כאשר לצידה תביעה כספית בעילה של הוצאת לשון הרע על סך של 100,000 ₪.

ג. עיקר טענות הצדדים:

תמצית טענות המבקשת:

12. לטענת המבקשת פרסומים אלו הינם פרסומים מגמתיים ואינם עולים בקנה אחד עם המציאות שכן המבקשת והמשיבה לא היו בשיח ישיר. בפרסומים אלו ביקשה המשיבה לרמוז כי המבקשת פועלת בשחיתות כאשר היא כביכול מקבלת אחוזים מחנות צילום. כן רומזת המשיבה בפרסומיה כי המבקשת פועלת בניגוד לחוק. לטענת המבקשת הפרסומים נעשו בזדון על מנת לפגוע בה, בשמה הטוב ובמשלח ידה והם נעשו בפני עשרות אלפי אנשים ומהווים פגיעה קשה בשמה.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

13. המבקשת מוסיפה כי פנתה למשיבה קודם לפנייתה לבית המשפט ונתנה לה הזדמנות למחוק את הפרסומים ולפרסם התנצלות כלפיה. כן נעשתה פנייה טלפונית על ידי בא כוחה למשיבה, אולם המשיבה הבהירה כי היא עומדת מאחורי הפרסום ואין בכוונתה למחוק אותו.

14. לטענת המבקשת מתקיימים בענייננו התנאים למתן הסעד הזמני באשר סיכויי התביעה גבוהים ומאזן הנוחות נוטה לטובת המבקשת. צו המניעה הכרחי להגנה על זכותה לשם טוב ולצורך שמירה על המוניטין הרב אותו צברה במשך שנים רבות. לטענתה, הצו נדרש לשם שמירה על המצב הקיים, אשר המשיבה מנסה לשנותו בפעולות בלתי חוקיות.

15. המבקשת הבהירה כי היא באה לבית המשפט בידיים נקיות וללא שיהוי וכי מתן הסעד הזמני הוא צודק, ראוי ומידתי בנסיבות העניין.

תמצית טענות המשיבה:

16. לטענת המשיבה תכלית הבקשה לסעד הזמני היא עקיפת הצורך להוכיח את התביעה העיקרית. זאת תוך פגיעה בזכות היסוד של המשיבה להציג ביקורת צרכנית לגיטימית, מידתית ומהימנה שלשיטתה אינה חריגה בנוף הביקורות.

17. לטענת המשיבה העובדות שהוצגו על ידי המבקשת אינן מדויקות. הפרסומים מתארים את האירועים כפי שהתרחשו לאשורם ועל כן חלות עליהם ההגנות הקיימות בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"). באשר להערה אשר הופיעה בפרסום השני כאילו המבקשת "מקבלת אחוזים מחנוות צילום" הרי שמדובר בהערה צינית, אשר ניתן להבינה ככזו מקריאת הפרסום ומכל מקום המשיבה מחקה את ההערה מיד. המשיבה טוענת כי היא לא עשתה כל פרסום נוסף פרט לאלו שתוארו על ידי המבקשת. היקף הפרסום נעשה לבעלי עניין בשירות הרלוונטי לתושבי חולון והוא אף נדחק מהר בין יתר הפוסטים בקבוצה זו. לטענת המשיבה, מכתב ההתראה ושיחת הטלפון אותם קיבלה מהמבקשת ובא כוחה נועדו להטיל עליה אימה ולהשתיקה מביקורת לגיטימית על המבקשת כנותנת שירותים לציבור מכוח תפקידה כמנהלת ברשות האוכלוסין וההגירה.

18. באשר לתנאים למתן הסעד הזמני טוענת המשיבה כי אלו אינם מתקיימים. לטענתה הפרסומים חוסים תחת הגנות אמת הפרסום ותום הלב. המשיבה עומדת על כך שהמסגרת המשפטית לבחינת צווים זמניים בהתאם לחוק איסור לשון הרע נבחנת בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה, במסגרת ע"א 214/89 אריה אבנרי ואח' נ' אברהם שפירא ואח', פ"ד מג(3) 840 (להלן: "עניין אבנרי"). בהתאם להלכה שנקבעה בעניין אבנרי יש להעדיף את

בית משפט השלום בבת ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

חופש הביטוי על פני הזכות לשם הטוב ובפרט בנסיבות עניינינו מקום בו הפרסומים עוסקים בענייני ציבור ולא נקבע לגביהם כי הם מהווים לשון הרע.

ד. דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

19. תקנה 94 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: "התקנות"), קובעת כי "מטרת הסעד הזמני היא להבטיח זכות לכאורה במהלך ההליך המשפטי ואת קיומו התקין והיעיל של ההליך או את ביצועו הראוי של פסק הדין". השיקולים ביחס לסעד זמני, פורטו בתקנה 95 לתקנות:

(ב) הוגשה בקשה למתן סעד זמני במסגרת תביעה, רשאי בית המשפט לתת את הסעד המבוקש, אם שוכנע, על בסיס ראיות מספקות לכאורה בקיומה של עילת תביעה, בקיום התנאים למתן הסעד כאמור בפרק זה ובנחיצות הסעד הזמני לצורך הגשמת המטרה.

...

(ד) בהחלטתו אם לתת סעד זמני וכן בקביעת סוג הסעד, היקפו ותנאיו, ישקול בית המשפט, בין השאר, את השיקולים האלה:

(1) הנזק שעלול להיגרם למבקש אם לא יינתן הסעד הזמני לעומת הנזק שעלול להיגרם למשיב אם יינתן הסעד הזמני, וכן נזק העלול להיגרם לאדם אחר או לעניין ציבורי;

(2) אם אין סעד אחר שפגיעתו במשיב קלה יותר, המשיג את התכלית שלשמה נועד הסעד הזמני;

(3) תום לבם של בעלי הדין, הן בקשר לגוף העניין והן בקשר להגשת התביעה ובקשת הסעד הזמני, והאם המבקש לא השתהה יתר על המידה בנסיבות העניין בהגשת כתב התביעה או בהגשת הבקשה לסעד הזמני.

20. בבוא בית המשפט להכריע בבקשה למתן סעד זמני עליו לבחון שלושה שיקולים מרכזיים: הראשון, קיומה של עילת תביעה, ובהקשר זה על בית-המשפט להשתכנע על בסיס ראיות מספקות לכאורה בקיומה; השני, מאזן הנוחות, יש לבחון את הנזק שעלול להיגרם למבקש

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

אם בקשתו לסעד תידחה לעומת הנזק שעלול להיגרם למשיב אם זו תתקבל, וכן נזק שעשוי להיגרם לצדדים שלישיים או לעניין ציבורי; והשלישי, שיקולי יושר וצדק, כלומר האם המבקש בא לבית-המשפט ביושר, בתום-לב וניקיון-כפיים, וזאת הן בקשר לגוף העניין והן בקשר לעצם הגשת התביעה ובקשת הסעד הזמני.

21. אומנם כפי שהורתנו הפסיקה עד כה, בין התנאים קיים יחס גומלין המכונה 'מקבילית הכוחות' (רע"א 10509/05 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' בגס, (25.12.2005)). כך ככל שמאזן הנוחות נוטה לטובת מבקש הסעד כך הדרישה לקיומה של שאלה רצינית לדיון מתמתנת, ולהיפך (וראו ברע"א 2397/06 אברג'יל נ' מנהל מקרקעי ישראל (6.8.2006); רע"א 3071/10 רידר נ' רפאל חברה לבניין בע"מ (20.5.2010)). עם זאת, הוכרה בפסיקה הבכורה שיש ליתן לשיקולי מאזן הנוחות.

22. כפי שנפסק מפי כבוד השופט סולברג ברע"א 2415/21 שיכון ובינוי נדל"ן בע"מ נ' טיילור סטפני לין ואח' (13.4.2021): "כאשר נבחנת בקשה למתן סעד זמני, ככלל יש לתת משקל עודף לשיקולי מאזן הנוחות, על פני שיקולי סיכויי ההליך (ראו, בין רבים: רע"א 3058/19 אילן ביוקלצ'ק בע"מ נ' סוירף פסקה 19 (16.7.2019))" (שם בפסקה 8). אומנם באותו עניין קבע כבוד השופט סולברג כי כאשר לכאורה אין סיכוי להליך, הרי שכלל אין מקום ליתן סעד זמני; אולם עדיין, ככלל יש ליתן משקל עודף לשיקולי מאזן הנוחות על פני שיקולי סיכויי ההליך.

23. כל סעד זמני נושא עימו התנגשות של זכויות ומחייב מציאת האיזון המתאים לעניין. כאשר מדובר בסעד זמני האוסר על פרסום או מבקש להסיר פרסום שנעשה, יש לאזן את המתח הקיים בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי ולבחון את מידת הפגיעה בכל זכות מקום בו יינתן הצו אל מול האפשרות בגדרה לא יינתן הצו.

24. בענייננו אומנם נוסח הסעד הזמני כ"צו מניעה זמני" אולם בחינת מהותו של הסעד הזמני המבוקש מגלה כי הלכה ולמעשה מתבקש סעד של מניעת פרסום, וכלשון הבקשה: "צווי מניעה זמניים האוסרים על הנתבעת לפרסם פרסומים בכל מדיה שהיא בקשר לתובעת". וכן סעד של צווי עשה להסרת הפרסומים, וכלשון הבקשה: "...המונעים מהנתבעת את המשך פרסום מלוא ה'פוסטים' והתגובות שפרסמה כנגד התובעת בכל מדיה שהיא, לרבות ברשת החברתית 'Facebook'".

25. כפי שנפסק על ידי כבוד השופטת בייניש (כתוארה אז) ברע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' פרופ' משה אטינגר, פ"ד נט(3) 308, בעמ' 315 (2004) (להלן: "עניין אטינגר"):

בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

"ככלל, אין להיעתר לבקשות למניעת פרסום בשלב המקדמי, שכן בשלב זה- שבו טרם הוכרע אם הפרסום אכן מהווה לשון הרע, וטרם נקבעה אחריותו של המפרסם לפגיעה בשם הטוב – משקלו של חופש הביטוי והטעמים העומדים ביסודו גוברים על החשש מפני הפגיעה בשם הטוב. כך, אלא אם בית המשפט משתכנע כי הגנתו של המפרסם היא הגנת סרק, או שאין בפרסום עניין לציבור".

כאשר מדובר בסעד זמני למניעת פרסום, בשלב המקדמי בו עוד טרם התבררה התביעה העיקרית, נקודת המוצא היא כי אין למנוע את הפרסום; שכן משקלה של הזכות לחופש הביטוי עדיפה וגוברת על משקלה של הזכות לשם טוב.

קיימים לכך שני חריגים. חריגים אלו חופפים במידה רבה לתנאים המצויים בבסיס השיקולים להענקת כל סעד זמני: האחד, על בית המשפט להשתכנע כי הגנתו של המפרסם אינה הגנת סרק, תנאי המשמש כתמונת מראה לבחינת עילת התביעה והאם סיכויי התביעה גבוהים. השני, על בית המשפט לבחון האם קיים עניין לציבור. משמע, האם מאזן הנוחות נוטה לכיוון העדפת הזכות לשם טוב על פני הזכות לחופש הביטוי.

(ראו לעניין זה גם בת"א (מחוזי תל אביב) 8825-11-22 אהמד קיס נ' מדינת ישראל (8.11.2022); וכן בת"א (מחוזי תל אביב) 36365-11-21 ארנון גלעדי נ' עיתון ישראל היום בע"מ ואח' (17.11.2021)).

לאור הבכורה הניתנת לשיקולי מאזן הנוחות נבחן תחילה תנאי זה.

מאזן הנוחות – האם קיים עניין לציבור

26. השאלה אם קיים עניין ציבורי היא תלויה נסיבות. יכול שיתעורר עניין ציבורי במקרה מסוים בשל מהות המעשים המיוחסים לאדם, או בשל היותו דמות ציבורית, או בשל השלכת המעשים המיוחסים לאדם על חייהם של אנשים נוספים או בשל שילובם של אלו. בעניין אטינגר נפסק כי על אף שמושא הפרסום באותו עניין הוא רופא בכיר ומשכך הוא אינו בבחינת "דמות ציבורית" במובן המקובל; הרי שנוכח השפעתו על חייהם ועל בריאותם של פרטים מתוך הציבור, קיים עניין ציבורי בפרסום.

ויפים הדברים לענייננו. גם אם המבקשת אינה "דמות ציבורית" במובן המקובל, הרי שמתוקף תפקידה כמנהלת לשכת רשות האוכלוסין וההגירה בעיר חולון המעניקה שירות חיוני לציבור, מתקיים עניין ציבורי בביקורת על התנהלותה במסגרת תפקידה. מאחר

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

שהפרסומים התייחסו לתיפקודה והתנהלותה של המבקשת במסגרת תפקידה, לא מתקיים בענייננו החריג של העדר עניין לציבור המונע את הפרסום.

27. בשים לב לבכורה שיש להעניק בשלב זה עוד טרם קביעת האחריות אם הפרסום אכן עולה לגדר לשון הרע, לאינטרס הציבורי של שמירה על חופש הביטוי; הרי שכף מאזן הנוחות נוטה לעבר השמירה על חופש הביטוי ואין למנוע את הפרסומים.

28. כפי שנפסק בבש"א (חיפה) 14945/04 בנק אוצר החייל נ' משה לוי (11.8.2004), אליו הפנתה המשיבה:

"כאשר בא ביהמ"ש לשקול מתן צו לשעה, עליו ליתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי של שמירה על חופש הביטוי, ובמיוחד הדבר כך, כפי שנאמר בפרשת אבנרי, כאשר דנים בחופש ביטוי בנוגע לענייני ציבור ולעניינים ו/או תפקידים של ציבור עניין בהם. אומנם המבקש בענייננו אינו רשות ציבורית אולם בהיותו מוסד אשר נותן שירות לציבור ואשר לציבור עניין רב בו ובהתנהלותו, נכון להתייחס אליו באופן אחר מאשר אל אדם פרטי. כמובן שאין בכך כדי להצדיק, מניה וביה, פגיעה בלתי מרוסנת בשמו הטוב של המבקש אולם כאשר דנים אנו במתן צו מניעה זמני, בשלב מקדמי זה, עוד טרם הוכרעה השאלה האם מדובר, אכן בלשון הרע ולחילופין – האם חוסה הפרסום בצל אחת ההגנות האמורות בחוק, מן הדין ליתן בשלב זה, משקל רב יותר לזכות לחופש ביטוי על פני זכותו של המבקש לשמו הטוב" (שם בפסקה 7).

האם הגנת המשיבה היא הגנת סרק – סיכויי התביעה

29. כאמור, מדובר בשלב מקדמי ועוד קודם להגשת כתב ההגנה מעם המשיבה. על כן בחינת סיכויי התביעה נעשית באופן זהיר ובשים אל לב כי טרם הובאו מלוא הראיות והוצגו מלוא העדויות הרלוונטיות לעניין.

30. יחד עם זאת, כיון שהפרסומים עליהם מתבססת התביעה מונחים לפנינו, הרי שניתן להעריך, גם אם באופן זהיר, את סיכויי התביעה. שכן גם במסגרת ההליך העיקרי הבחינה באם מדובר בפרסומים העולים כדי לשון הרע, נעשית על יסוד לשון הפרסומים עצמם ובעניינים אובייקטיביות. לא די בתחושתה הסובייקטיבית של המבקשת כי היא נפגעה מהפרסומים, אלא על בית המשפט לבחון כיצד היו הדברים מתפרשים על ידי הקורא הסביר (ע"א 28/95 פדרמן נ' טרנר, פ"ד נו(1) 411, 420 (1995); כן ראו בע"א 1104/00 אפל

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

נ' חסון, פ"ד נו(2) 607; ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558; א. שנהר דיני לשון הרע (תשנ"ז-1997), עמ' 109.

31. כפי שנקבע בעניין אטינגר, במקרה של צו למניעת פרסום נדרש מהמבקשת רף גבוה מהרגיל ועליה להציג כי לא קיימת למשיבה כל טענת הגנה של ממש:

"על המבקש להוכיח כי לא רק שהוא בעל סיכויים טובים לזכות בתביעת לשון הרע שיגיש נגד המפרסם, אלא גם שהמפרסם לא יוכל להעלות בתשובה לתביעה כל טענת הגנה של ממש. הקושי לעמוד בנטל זה אכן מוביל למיעוט של מקרים שבהם יינתן צו מניעת פרסום, אך הן הקושי האמור הן תוצאתו מבוססים על ערכי היסוד הטבועים בשיטתנו, ובמרכזם הצורך להגן על חופש הביטוי" (שם בפסקה 10).

32. יש להוסיף לשיקולים שנמנו לעיל גם את העובדה כי הפרסומים נעשו ברשת החברתית וברחבי המרשתת. ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.בי.בע"מ (25.3.2010) (להלן: "עניין מור") עמד בית המשפט העליון על מאפייניהן המיוחדים של המרשתת והרשתות החברתיות כמעין "כיכר עיר" מודרנית, זמינה ונגישה לכל, המאפשרת העברת מידע ודעות לתפוצה רחבה בקלות יתרה וללא צורך בהשקעת משאבים. בהתאם, דיני לשון הרע מיושמים על פרסומים במרחב הוירטואלי באופן המתחשב במאפיינים המיוחדים של הרשת: פוטנציאל פגיעה נמוך של הפרסום המקוון, אפשרות תגובה מיידית לנפגע באותה במה והכרה בחשיבותה של המרשתת לחופש הביטוי ותרומתו לשיח חופשי בו יכולים להשתתף ציבורים רחבים שנגישותם לבמות היתנה בעבר מוגבלת (עניין מור, פסקה 18). פסיקות בתי המשפט נטו לא אחת להעניק פרשנות מקילה לפרסומים באינטרנט מתוך הבנת חשיבותו של המדיום (וראו לעניין זה בה"פ (מחוזי תל אביב) 541/07 ע"ד יעקב סבו נ' ידיעות אינטרנט (שותפות רשומה) (11.11.2007)).

33. כאשר מדובר בתובע שהוא "דמות ציבורית" ובביטוי שנעשה במסגרת דיון על התנהלותו ככזה, הפסיקה נוטה להתייחס לכך כהבעת דעה ולהעניק פרשנות רחבה להגנות שבחוק. באופן דומה גם כאשר מדובר בביטויים, המצויים על התפר שבין קביעת עובדה להבעת דעה, הפסיקה נוטה לפרשם פרשנות רחבה ולסווגם כהבעת דעה. כפי שנקבע בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פסקה 13 (4.3.2004):

"יש לבחון את הביטויים בהקשר בו הם נאמרים ובמסגרת בה הם מתקיימים, וככל שעולים קשיים פרשניים – יש להעדיף פרשנות לפיה הביטוי אינו מהווה לשון הרע".

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

34. גישה מקלה זו יושמה לא רק בעניינם של נבחרי ציבור, נושאי משרות ציבוריות או דמויות ציבוריות מפורסמות, אלא גם במקרים בהם קיים עניין ציבורי בפרסום הביקורת אודות פועלו ועיסוקו של דמות מסויימת, גם אם אינה בבחינת "דמות ציבורית קלסית" (ת"א (שלום ת"א) 19072/08 ד"ר כנען נ' וואלה תקשורת בע"מ (4.7.2010)).

35. סקירת לשון הפרסומים אל מול מכלול השיקולים אותם מציבה ההלכה הפסוקה מעלה כי סיכויי התביעה בכל הנוגע לפרסום הראשון והפרסום השלישי אינם מובהקים (לשון עדינה). פרסומים אלו משקפים את התרשמותה של המשיבה מההתנהלות אותה חוותה בביקורה בלשכת האוכלוסין וההגירה בחולון. אין מדובר בפרסומים שנעשו בלשון בוטה או באופן לא מידתי החורג ממסגרת האירוע. מכל מקום, המבקשת יכולה היתה לעשות שימוש באותו פורום על מנת להבהיר או להפריך את הדברים.

באשר לפרסום השני, כפי שהוצהר על ידי המשיבה, ולא נסתר במסגרת חקירתה הנגדית, הפרסום השני נערך על ידה זמן קצר לאחר פרסומו, באופן בו נמחקה ממנו ההערה הנוגעת לטובת ההנאה המשתמעת שמפיקה המבקשת מחנות הצילום. פרט להערה זו, הפרסום השני אף הוא מתאר את דעתה של המשיבה ואת טענתה של המבקשת. גם כאן, המבקשת היתה יכולה להפריך את הדברים באותה מסגרת או ליתן את עמדתה לעניין, אולם בחרה שלא לעשות כן אלא להגיש תביעה כספית על סך של 100,000 ₪.

כך, שגם אם אנקוט בגישה מחמירה לפיה יש בפרסום השני משום אמירה משתמעת באשר לטובות ההנאה אותן מפיקה המבקשת מהפניית הפונים ללשכה לחנות צילום שהינה בבחינת לשון הרע; עדיין נוכח מקום הפרסום ברשת החברתית, בפורום מוגדר ומסויים של תושבי חולון הצורכים את שירותי לשכת האוכלוסין וההגירה, ונוכח מעמדה ותפקידה של המבקשת כנותנת שירות לציבור, הרי שלא מן הנמנע כי בית המשפט יעניק פרשנות רחבה להגנות שבחוק ויסווג את הדברים כהבעת דעה.

36. כאמור, הדברים נאמרים בזהירות המתבקשת נוכח שלב ההליך, בשים לב לנטל המוטל על המשיבה להוכחת קיומן של תנאי ההגנות הקיימות בחוק; אולם גם בשלב מקדמי זה לא ניתן לומר כי מדובר בהגנת סרק או כי סיכויי התביעה הינם גבוהים באופן מובהק המצדיק את קבלת הסעד הזמני.

37. זאת ועוד. כאמור לעיל, מהותו של הסעד המבוקש, על אף ניסוחו כ"צו מניעה", הוא צו עשה – הסרת הפרסומים הקיימים במרשתת. בהתאם מדובר בסעד זמני לשינוי המצב הקיים. כפי שנפסק לא אחת, סעד מסוג זה ניתן במשורה ובמקרים חריגים. לא זה ענייננו (וראו לעניין זה ברע"א 5843/05 איגוד ערים לאיכות הסביבה דרום יהודה נ' שרון דן

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

השקעות בע"מ (13.12.2005); וכן ברע"א 2071/21 חצרי אלף בית דוד המלך בע"מ נ' אזורים בנין (1965) בע"מ (13.7.2021).

38. על כן, נוכח מכלול השיקולים שתוארו לעיל, לא מצאתי כי מתקיימים בענייננו התנאים למתן הסעד הזמני ועל כן דין הבקשה להידחות.

39. נוכח דחיית הבקשה, לא נדרשתי לשאלת תום ליבם של הצדדים.

ה. הוצאות

40. כאמור לעיל, יום לאחר הדיון בבקשה ביקשה המבקשת לחזור בה מהבקשה לסעד הזמני וזאת ללא צו להוצאות. לחילופין, ביקשה כי ההוצאות יפסקו במסגרת ההליך העיקרי. המשיבה התנגדה בטענה כי עצם נקיטת ההליך הינה בבחינת שימוש לרעה בהליכי משפט. מאחר שהמשיבה נדרשה להוציא הוצאות לשם ניהול ההליך ולצורך המענה לבקשה, יש לפסוק לה הוצאות כבר בשלב זה, ככל שהבקשה תידחה.

41. תקנה 53 לתקנות קובעת כי בתום הדיון בכל בקשה על בית המשפט לפסוק הוצאות, ללא קשר לתוצאות ההליך העיקרי "זולת אם מצא שקיימים טעמים מיוחדים שלא לחייב בהוצאות...". המבקשת בחרה את ההליך ובחרה לנהלו עד תומו. במסגרת זאת נדרשה המשיבה להגיב לבקשה לסעד הזמני, התקיים דיון במעמד הצדדים במסגרתו נחקרו המצהירות מטעם הצדדים. אציין לעניין זה, כי בפתח הדיון התנהל שיח במסגרתו הובהרו למבקשת הסיכויים והסיכונים הקיימים בבקשה לסעד הזמני, אולם כאמור המבקשת בחרה למצות את הבקשה. זו כמובן זכותה הדיונית, אולם זכות זו ושוברה בצידה. לא ניתן לראות בהסכמתה המאוחרת לסגת בה מהבקשה לסעד הזמני כטעם מיוחד שלא לחייב בהוצאות הבקשה ללא קשר להליך העיקרי.

42. נוכח כל האמור לעיל, הבקשה נדחת. המבקשת תישא בשכר טרחת באי כוחה של המשיבה בסך של 10,000 ₪ (כולל מע"מ). סכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית עד למועד התשלום בפועל.

43. טרם סיום אעיר במאמר מוסגר, כי טוב יעשו הצדדים באם בנקודת זמן זו יחשבו את דרכם מחדש וישקלו באם ניתן להגיע להבנות אשר אפשר וייתרו את המשך בירור המחלוקת בין כתלי בית המשפט, ללא הכברת הוצאות נוספות על הצדדים.

בית משפט השלום בבת ים

ת"א 186-12-22 סעדיה פרץ נ' קרניאלי

תיק חיצוני:

44. מכל מקום, ובשים לב לכך שטרם הוגש כתב הגנה מעם המשיבה ואף הוגשה בקשה בעניין על ידי התובעת, על המשיבה להגיש את כתב ההגנה מטעמה לתיק עד ליום 1.3.2023.

ת"פ ליום 2.3.2023.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשפ"ג, 14 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.

רונית אופיר, שופטת